

KEER TERUG

keer terug naar het land waar je favoriete haan
de veren in z'n nek rechtzet, z'n gram probeert

te halen. kerf present in de palm van je hand en
luister: de haan die te zuiver kraait legt lam, pikt

land dat jou is toebedeeld. kort zijn snavel in, trek
een veer uit zijn glanzende staart. benoem jezelf

tot generaal, omdat je pa al maarschalk is, de vijand
nagelbittend achter het transformatorhuisje wacht.

keer terug naar het land waar de Schieringers
afrekenen met de Vetkopers, de klaphengst doezelt,

de koe haar tong slaat om een pluk gras. roof het
zwanenei, verover de vlag. fluit als de viesgroene

jager een zondagsschot lost, de haas buitelt en schok-
danst, de dood sjanst met een goudbruin oog.

JE VERGEET TOCH NIET

haal je schouders op. plak een pleister op het goede oog.
rook een saffie onder de hazelaar. hoor je de droge blaf

van de reebok? kijk niet zo moeilijk. alles is oké. de zwarte
vogel doet zijn snavel open en hijgt. hoog boven je verwaaien

windveren. recht je rug. de aarde rimpelt, kraaienpoten
zwermen uit, meerkoeten vreten het laatste gras.

het laat je onberoerd. tuur naar het firmament. tot ziens.
je vergeet toch niet wie je was: het ventje dat eieren

uitblies, kleipijpjes schoonspoelde, het karkas
van een varken opgroef, mij vergaf.

OPDRACHT VOOR EEN VEERTIENJARIGE

zoon,

de hen met zenuwaandoening moet in een sinaasappelkistje.
breng die hen tussen 10.00 en 17.00 naar Van der Meer.

til vanavond de voerton op. muizen rennen altijd naar
de muur. je kunt er vergif op innemen. vertrap ze daar.

er is genoeg weidegras. van een ruifje vol groenvoer en mais
krijg je diepgele dooiers. vergeet niet het licht uit te doen.

als ik er niet meer ben, zorg dan goed voor je moeder.
jij bent de oudste. op de moestuin is nog voldoende kool.

OP DE SET

Michaël waarschuwde: 'kijk niet door het gat', maar je keek omdat dat de aard van het beestje was. de man die de bange man speelde hing de maan aan een haakje. een goed gecaste acteur liet zijn lichaam spreken. Paris deed haar chihuahua in het brocante-handtasje. Wes Craven riep:

'je moeder is dood', en wandelde van de set. een vrouw liep als een hinde over de looper. er was een man die op Richard Gere leek. God spitte zijn moestuin om. een Bollywoodster wreef een plekje roest uit de wolken. een leek wrong een pluisarm doekje uit en depte aardse tranen.

Henry Fonda zocht het hevigste licht. een blauwe hen nam een stofbad, een uitgerangeerde zanger beet de kop van een barnevelder. Shirley Temple zat kiekeboe in een zwarte doos zonder ramen, met een blok ijs dat als stoel dienen moest. de oude Einstein plukte aan een roestige

snaar. de nieuwe stopte het heelal, kleiner dan een speldenknop, in een belletje. Marilyn Manson verscheen au naturel voor het tribunaal. Gabriël liep met een Purple Heart-medaille op zijn borst door de menigte en riep: 'yippee ki-yay, motherfucker!' de bange man hing de maan aan een haakje

en de man die niet durfde te spelen ging af.

VAK

ik buk me voorover en pluk
de haan die te hees kraaide.

zoon, ik leer je een vak!

zijn maag is eetbaar. die snijd je gewoon door.
dan draai je hem binnenstebuiten en haal je
het gele vliesje eraf. dat gaat heel vlot.

de vleugeltips snijd je ook af. de kop vermaal je
in het geheel, met veer en al. botten, snavels en
poten blijven bewaard. mallen, houtwol, klei en

ijzerdraad dienen om de haan zijn natuurlijke
vorm terug te geven. met spelden worden de
veren tijdens het drogen op hun plek gehouden.

zoon, pluk de waanzin!

ONTMOETING

ik knik zuinig als hij 'kuil maken' zegt. hij balt
zijn vuist, laat zijn knokkels over de zwarte

aarde wrijven. er valt een zaadje uit zijn hand
in het droge, warme bed. ik kijk hem stoïcijns

aan. hij vertrekt zijn mond tot een grijns als ik
met mijn voet de kuil een beetje dichtschoffel.

'noe op regen wij wacht' murmelt hij en wijst
naar de ongebroken, blauwe lucht.

LIED

dit is geen lied over een man die de staart
van de komeet nawijst, de leegte vult met
bellenblaas. dit is geen lied over een vrouw
met hoge jukbeenderen en een zere mond,

geen lied over de moeizame verstandhouding
tussen het harde en zachte woord, geen lied
dat uitmondt in getier en gevloek en rake,
rake klappen. nee, dit is geen lied, beslist

geen lied over de pseudo-apostel, die de goe-
gemeente bedot, geen schmierend lied, geen
Rolls Royce onder de volkszangers en bovendien
geen lied waarbij je subiet inhaakt en meehost.

dit lied klinkt nooit als een merel, maar vinkt
als een Wordsworthvogel dode artiesten af.
dit is geen lied, geen zwart verdriet, het is
een krokodillentraan, een huilie huilie en druipt

van vrome gezichten. dit is geen lied dat vrede
op aarde bazelt, het gaat van bil met de haat en
scheurt de zang aan flarden. het is blauw anijs
en viert onwijs de geboorte van dit lied.

OPERATIE DESERT STORM

braak lag het land. een kauw sleepte met een krultak, een duif kotste melk in het krop. de zon klauterde over de rand, terwijl drie soldaten op handen en voeten langs de slootswal kropen. hun overste keek toe. vader deed het raam open en riep: 'de koffie is bruin, heren!' de hond sloeg aan. 'stil maar Bijke,' zei ik. de heren leken niet eens verbaasd. ze kwamen overeind, staken een arm op en knikten. hun kisten waren smerig van de modder. alle vier droegen ze riemen met langwerpige, gouden vruchten. vader fluisterde in mijn oor dat het speelgoed was. hij zei: 'welkom' en klopte de soldaten amicaal op de schouders en negeerde de overste. aan de keukentafel deed hij spontaan z'n bril af en liet z'n luie oog zien. hij hoefde niet voor de keuring, zijn jongere broer kreeg S5. ik gaf Bijke een kauwbot. het koffiezetapparaat was uitgeprut. 'Black Eagle aan Desert Storm'... klonk het krakerig... 'waar blijven jullie... over...' vader griste de walkietalkie uit de handen van de overste en zei: 'Mister Cooper aan Black Eagle... de heren versterken eerst de inwendige mens... over...' hij knipoogde schalks naar mij. de overste liep rood aan. ik haalde zes boerenbontmokken uit de kast en schonk in. een soldaat gaapte, een andere lachte besmuikt, de derde wreef over de schuifkolf van zijn geweer.

EINDSTREEP

wie geen eindstreep wil

wenst geen Kouwenaartje, die
toeleeft

naar het einde, er licht somberend
in berust.

wie ruiken wil aan de ruizende zomereik
steekt nu z'n vinger op,

en wie het hoofd verfoeit
dat toch al

scheef

op de atlas
zit

moet een sobere

peer in de armatuur steken,
de kuren van het hart

in de aanhef
wreken,

huid vergeven
die pijn

u i t z w e e t

SPEECH

je hebt geen stem
dat mag niet meer
misschien wil je weten
waar je mond is gebleven.

tast mijn gehemelte af
lik mijn lippen
goed goed
dat sta ik nog toe.

het is een leugen
dat de collectieve tong
is afgesneden en rult
en krult in de staatswok.

voor elk wissewasje
het applaus meten
de individuele gong
laten klinken: nee.

alleen ik voer het woord
mijn tong is de sterkste spier
je mag nog van geluk spreken
neem het sportief op.

draai rondjes op souplesse
lik bekwaam de randen
poets straf mijn tanden
ik doe niemand kwaad.